

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum, quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1720

Quæst. 433. Utrum scriptura ad substantiam privilegii sit necessaria.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73982](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73982)

in bonum communitatis, cujus interest imbecillos & injuriis obnoxios defendi, cui favori quilibet privatus renunciare potest, nisi fortè hic & nunc renuntiatio cederet in præjudicium tertii, sine cujus proinde consensu ea fieri non potest, tale privilegium est beneficium restitutionis in integrum concessum minoribus. Abb. in c. si diligenti. de foro compet. Suar. l. c. c. 6. n. 1. Haunold. l. c. n. 168. Wiestn. n. 22. &c.

6. Resp. Sextò: privilegium aliud est clausum in corpore juris, quod certis rebus aut certo personarum generi, vel etiam uni in particulari personæ vel loco, etsi alias contra vel præter tenorem juris communis concessum, ejus tamen corpori inferum reperitur. Aliud extra corpus juris, quod per speciale rescriptum, aut literas Principis alicui personæ vel loco concessum, citra quòd ejus de eo jure fiat mentio.

Quæst. 433. Utrum Scriptura ad substantiam seu valorem privilegii sit necessaria?

Resp. Regulariter non requiritur. Arg. c. institutionis. 25. q. 2. & ibi Gl. v. presentia. & Clem. 2. §. nos enim. de sepult. ubi: univèrta privilegia, gratias, indulgentias verbo seu scripto concessa &c. juncta Gl. v. verbo. Sylv. v. privilegium. num. 14. Azor. p. 1. l. 5. c. 23. q. 11. Suar. L. 8. de il. c. 2. num. 2. Mol. de 7. & 7. tr. 2. d. 599. num. 1. Laym. L. 1. tr. 4. c. 23. num. 15. Pirh. h. t. num. 4. nullum siquidem jus positivum, nec etiam jus naturæ illam scripturam requirit ad valorem vel effectum privilegii, sed sufficit potestas & voluntas concedentis declarata, sive verbo sive scripto; quamvis interdum requiratur scriptura ad probationem & firmitatem privilegii. Arg. c. porrò h. t. Unde & gratia ante literarum expeditionem in ordine ad probationem dicitur imperfecta. Castrop. tr. 3. d. 4. p. 3. §. 1. n. 2. quin & in quibusdam privilegii requiritur ad eorum valorem, hinc dixi: regulariter non requiritur; sic enim non tantùm collationes, confirmationes, uniones beneficiorum factæ à Sede Apostolica (quæ rationem privilegii propriè talis non habent; idem est de designatione Judicum à Papa delegatorum, qui sine literarum expeditione judicium inchoare non possunt. Mol. l. c. num. 2. Sanch. L. 8. de mat. d. 29. num. 10) sunt irritæ, apprehensæ eorum possessione ante expeditas desuper literas, ita ut beneficiatus tanquam intrusus & violentus possessor fructus non faciat suos, & priveretur ipsis beneficiis obrentis. Extrav. injuncta. inter com. de election. Azor. p. 1. l. 5. mor. l. 5. c. 2. q. 5. Haunold. tr. proem. num. 178. verùm etiam privilegio indulta facultas non residendi in beneficiis curatis non valet, nisi in scripto data ab ordinario ex decreto Trid. sess. 23. de reform. item facultas ingrediendi claustrum monialium, quæ rationem privilegii habet, absque licentia obtenta in scriptis; Trid. sess. 25. c. 5. de regular.

Quæst. 434. An ad substantiam & valorem privilegii requiratur causa illud concedendi?

Resp. Tametsi ad concessionem illius licitam requiratur causa, ut habet communis & indubitata, cum facta contra jus absque causa adverfetur justitiæ distributiæ, imò & legali exigentibus, ne quis à communi obligatione eximatur sine causa, sapiatque talis exemptio prodigaliter & ac-

ceptionem personarum, ut cum Suar. l. c. c. 21. num. 2. & Castrop. l. c. p. 5. num. 1. Wiestn. h. t. num. 11. etsi autem hinc præsumatur causam adfuisse, hæc tamen deficiente validè esse factam, cum item communi tenent iidem Suar. l. c. num. 3. Castrop. num. 2. ex ea ratione, quòd, cum lex eo ipso, quòd dependeat à voluntate legislatoris, etiam nullà causâ exigente tolli potest respectu omnium, ideoque non sit ratio respectu personæ vel loci particularis, & ea eximi possit speciali favore & privilegio. Neque contrarium deduci potest ex concessione indulgentiarum, quæ etiam validè à Papa concedi nequeunt sine causa, ut habet ferè communis Theologorum cum D. Tho. in suppl. q. 25. a. 2. nam illas etiam Papa concedit, non tanquam dominus, sed tanquam dispensator thesauri meritorum Christi, qui non censetur consentire in dispensationem, nisi factam salubriter, id est, ex rationabilibus causis, secundùm Extrav. unigenitus. 2. inter com. de penis & remiss. Castrop. l. c. p. 5. num. 2. Gobat. tr. de indulgent. n. 86. Wiestn. n. 12.

Quæst. 435. An & quæ requiratur promulgatio & notitia publica concessi privilegii?

Resp. Respectu aliorum, ne hi in privilegii usu impunè privilegiatum impediatur, certum & indubitatum videtur, requiri promulgationem aliquam & notitiam publicam, quia respectu illorum rationem legis obtinet, quæ, ut obliget, manifesta esse debet, idque præsertim, si privilegio juri tertii derogetur, v. g. dum persona vel monasterium eximitur à jurisdictione Ordinarii, in quo casu notitiam illius publicam, quæ sine promulgatione illius non habetur, etiam ad valorem necessariò requiri, eò quòd Papa præsumatur non velle aliquem non monitum & omnino inscium privare jure suo per aliquem istius juris ignarum, non sine turbatione tranquillitatis Reipublicæ Christianæ asserit Wiestn. num. 13. citatis pro hoc Suar. l. c. c. 24. num. 6. & Castrop. l. c. p. 3. §. 2. num. 8. Respectu verò privati res se sic habet, ita ut, si sit communitas, sufficit illi innotuisse privilegium impetratum à Superiore illius acceptatum, v. g. potestas absolvendi à reservatis, censuris, dispensandi in votis, juramentis &c. ita ut gaudeant singula talis communitatis membra talibus privilegii, etsi nihil sciant de iis collatis; si autem privilegiatus sit persona aliqua particularis, illi quidem ignoranti concedi potest privilegium à Principe motu proprio seu citra petitionem privilegiati, de facto tamen regulariter vim & effectum habere non censetur, nisi cum ei innotuit & acceptatum fecit. Quòd autem ante impetrationis notitiam utendo privilegio, qui illud petiit, peccet, non obstat valori privilegii, ut patet in eo, quid dispensationem ad matrimonium cum consanguinea petiit; qui etsi peccet contrahendo illud ante notitiam impetrationis, validè tamen contrahit, si revera dispensatio fuerit impetrata, ut Wiestn. num. 15. citatis Sanch. L. 3. de mat. d. 36. num. 8. & Haunold. cit. tr. proemial. num. 179. De cætero dixi: regulariter non habere effectum ante notitiam concessionis privilegii; nam excipitur casus, dum Princeps per se & motu proprio concedens privilegium vult illud statim à die concessionis habere suum effectum, quod non excedit potestatem Principis, modò tamen postquam innotuit privilegiato,